

Hierarchieën II

Er kunnen drie demarches binnen hiphop/danses urbaines onderscheiden worden: dans die verder bouwt op het hiphoprepertoire, dans die vanuit hiphop naar andere stijlen lonkt en dans die vanuit de hedendaagse dans en andere naar hiphop lonkt.

Groepen als Aktuel Force, MBDT, Boogi Saï, Käfig, Out of Control (Denemarken) zijn niet gegroepeerd rond een choreograaf. De danser als uitvoerder of als materiaalleverancier, geordend en gebruikt door een choreograaf bestaat hier niet. Elke danser draagt mee de volledige artistieke verantwoordelijkheid en is autonome kunstenaar. Uitvoeren en creëren behoren iedereen toe.

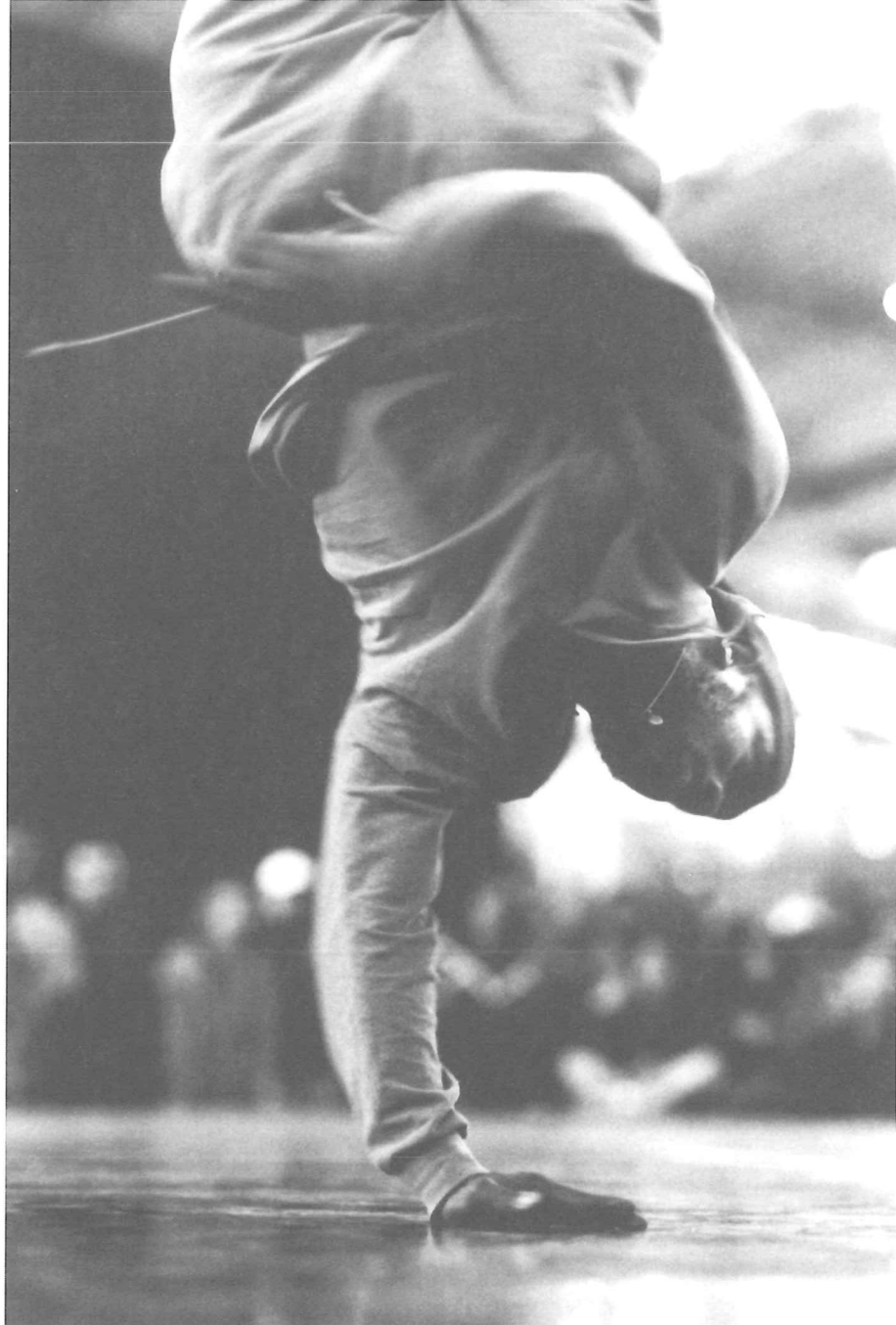
Er dringt zich een merkwaardige parallel op met de toneelpraktijk van een aantal Nederlandse groepen, waar de regisseursfunctie evenmin geldt: TG Stan, De Roovers, De Vereniging, Maten, Het Bordes, Dito' Dito,...

Naast deze werkpraktijk hanteert men in andere constellaties een klassieke of minder klassieke choreograaf/danser-verhouding.

Hierarchieën III

Het gebeurt niet vaak dat een hele generatie dansers helemaal niet langs conservatoria, academies of andere opleidingsinstituten passeren. Het grootste deel van alle hiphopdansers heeft er 10 à 15 jaar training en praktijk opzitten, los van scholen of lesgevers, op straat, in galerijen, in clubs en andere tenten (de enige reden waarom hiphop van de straat is, is omdat er geen andere ruimtes hun deuren openden). Het dansonderwijs gebeurde eveneens op straat. In allerlei hoeken en kanten, waar het grondoppervlak egaal en waterpas genoeg was, beschut tegen regen en wind leerde men elkaar stappen en passen, bewegingen en sprongen, vond men er nieuwe uit en trainde er uren lang. Menig geschoold danser zou het niet wagen op die keiharde granieten, marmeren of arduinen vloeren te gaan dansen.

Elke danser is de soevereine auteur van zijn stijl en zoekt liefst een geheel eigen bewegingstaal, al wordt er volop geput uit het hiphoprepertoire (breakdance, locking, electric boogie, smurf, voguing, new jack swing), jazzdans, mime, capoeira, tapdans, gevechtssporten, acrobatie, circustechnieken en het Olympisch turnen. Een toenemende belangstelling voor flamenco, butoh, theater, Afrikaanse dansstijlen, lindy-hop e.a. tekent zich af. De traditionele verhoudingen tussen *high art* en *low art* haalt men binnen de praktijk onderuit en een proces van metissage vervaagt die oude status quo.

MBDT / Joël Nicolas

Lichaamsmiserie

Binnen de hedendaagse dans is het lichaam vaak onderwerp van artistieke problematisering. Het postmoderne onderzoek naar de vervreemding van het individu in het eigen lichaam en de daarbijhorende artistieke vertalingen is bepalend voor behoorlijk wat ontwikkelingen binnen de hedendaagse dans. Overpopulatie, verstedelijking, aids en andere laat-twintigste eeuwse fenomenen zijn daar niet vreemd aan.

Binnen hiphop, wiens stedelijke context een haast natuurlijk gegeven is, stelt deze verhouding allesbehalve een probleem. Het lichaam wordt beschouwd als een soort van harnas, dat hard moet getraind en onderhouden worden om de aanslagen van 'het systeem' te kunnen verdragen.

Deconstructie van het lichaam is schering en inslag binnen locking, hyping, electric boogie en andere styles, tot grote vreugde van dansers en kijkers. De verhouding tussen danser en lichaam is niet verstoord, of wordt niet als problematisch ervaren, behalve wanneer het lichaam het onder de zeer zware fysieke belastingen laat afweten.

Homophobia

Eén van de redenen waarom de toenadering tussen de hedendaagse danswereld en hiphop moeizaam verloopt, is de binnen de hiphop heersende homofobie. Hoe tegenstrijdig ook, die is er wel degelijk, soms in meerdere, soms in mindere mate. De danswereld herbergt op alle niveaus liefhebbers van de Griekse belgensen: dansers, choreografen, managers,...